

Recomanacions UIAA per la preservació de roca en el seu estat natural per l'escalada tradicional

**RECOMANACIONS UIAA PER LA PRESERVACIÓ DE ROCA EN EL SEU
ESTAT NATURAL
PER L'ESCALADA TRADICIONAL**

CONTINGUTS

Resum executiu	2
Els motius d'aquest document	3
Definicions	3
Atractius de l'escalada esportiva	5
Beneficis de l'escalada tradicional	5
Coexistència i diversitat	6
El camí a seguir	7
Conclusió	9
Apèndix: Comentaris de tot el món	11

Resum executiu

Tot i els recents intents per part de la UIAA d'oferir pautes per l'equipament fix i la conservació del medi natural, les expansions continuen apareixent a zones on molts escaladors voldrien que no hi fossin.

Aquest document avalua la història i l'atractiu de diferents formes d'escalada en roca, i té en consideració actituds anteriors en l'equipament fix.

Així mateix considera com es podria restablir l'escalada tradicional amb més efectivitat i sol·licita assessorament de l'UIAA a les federacions de països en desenvolupament de com preservar l'equilibri entre l'escalada esportiva i la tradicional.

Per últim, l'apèndix, ofereix els punts de vista d'escaladors destacats i de pensadors, encaminats a trobar la forma d'avançar en el camí per assolir un enfocament més equilibrat i satisfer les necessitats dels escaladors esportius, dels tradicionals i del medi ambient.

Els motius d'aquest document

El maig de 2000, el Consell de la UIAA va aprovar una norma, plasmada en el document 'To Bolt Or Not To Be', sobre l'ús de l'equipament fix, particularment parabolts i cordes fixes, en parets de muntanya. Proposava el que, Robert Renzler, llavors president de la Comissió d'Alpinisme i el seu equip d'assessors, suposaven seria un "compromís acceptable" entre la preservació de roca apropiada per l'escalada tradicional en el seu estat natural i l'equipament amb parabolts tant de penya-segats per l'escalada esportiva com per l'assegurament en vies de paret.

Allò va ser un audaç pas endavant, encara que els resultats no hagin estat satisfactoris per tothom. En algunes zones les màquines continuen usant-se tan indiscriminadament que l'escalada amb esperit d'aventura està molt limitada o, en el pitjor dels casos, ja no és possible. A països com Hongria tota la roca disponible per escalar ja ha estat foradada i equipada amb parabolts per l'escalada esportiva.

Dotze anys més tard, és evident que la normativa sobre equipaments de maig del 2000 necessita renovar-se. Cal una major orientació per ajudar a les federacions d'escalada a trobar l'equilibri entre la conservació de la roca en el seu estat salvatge i la seva domesticació amb parabolts i altres equipaments fixes.

Els països on l'escalada està en fase de desenvolupament són els principals interessats en rebre assessorament en l'escalada equipada i la tradicional per part de la UIAA.

És indubtable que un petit grup d'escaladors armats amb màquines de bateria poden tenir una influència totalment desproporcionada respecte al seu nombre, modificant el caràcter d'una paret en un curt espai de temps.

La UIAA voldria que les Federacions membres vetlessin per que quan es desenvolupin les zones d'escalada esportiva es faci sempre amb la deguda consulta als escaladors locals i a altres parts interessades, i tenint en consideració l'ètica, les tradicions i els estils d'escalada existents.

Definicions

Escalada d'Aventura, Escalada Tradicional o Escalada Trad és l'estil adoptat en els inicis de l'escalada on el primer de cordada col·loca tot l'equipament necessari per prevenir un caiguda perillosa. Aquest material és retirat pels següents membres del grup.

Els mètodes de protecció evolucionaren de forma diferent a cada país. Al Regne Unit, les primeres assegurances consistien en enllaçar un sortint de roca o merlet o encastar una roca i passar-li un voga. A altres països es feien servir pitons, excepte a la tova arenisca bohèmia on els nusos encastats pervenen el deteriorament de la roca.

L'ideal comú de l'escalada tradicional sempre ha sigut el de no deixar cap rastre del pas de la cordada, sent això respectuós amb el medi ambient. No obstant el terme "escalada tradicional" és problemàtic, ja que a alguns països la tradició era equipar les muntanyes amb cordes fixades a escarpies com al Dent de Geant i al Matterhorn.

Hi han altres etiquetes per aquest estil d'escalada, com escalada neta o clean, però la opció més acceptada és "escalada tradicional" un terme que fa 30 anys s'aplicava a pràcticament a totes les escalades.

Escalada esportiva és aquella escalada que depèn d'ancoratges fixes per protegir les vies. Aquestes proteccions són generalment forats fets amb màquina on s'hi introdueix un parabolts o un ancoratge químic.

L'escalador o escaladora ja no s'ha de preocupar de protegir la seva vida, podent centrar-se en els moviments i progressar amb seguretat cap a un major nivell tècnic.

Els parabolts no sempre s'emplacen correctament, especialment en països novells en l'esport, i la no expansió, especialment als penya-segats marins, hauria de donar-se per fet.

Búlder és l'escalada de blocs de menys de cinc metres, en la majoria dels cassos, equipat només amb uns peus de gat, una bossa de magnesi i un matalàs. Aquest estil pot ser molt dinàmic requerint força i potència per realitzar curtes seqüències de moviments.

Aquest document, juntament amb les recomanacions de seguretat de l'UIAA, aspira a evitar conflictes, animant als escaladors a organitzar-se i fer previsions per tots els estils d'escalada, abans de deixar en mans d'altres organismes la solució dels desacords.

A moltes zones d'escalada d'arreu del món, han esclatat les anomenades "bolt wars", i en la majoria dels casos les federacions han mediat en les negociacions per arribar acords entre les parts enfrontades.

En altres ocasions, els pactes només s'han tancat després de que intervinguessin Parcs Nacionals, lobbies conservacionistes, equips de rescat de muntanya, ajuntaments i inclús institucions d'ordre públic.

Trobar un equilibri entre aquells escaladors que prefereixen les vies amb parabolts i aquells que volen i prefereixen accedir a la roca que s'ha deixat íntegrament en el seu estat natural és més factible si els encarregats de formular les polítiques coneixen totes les opinions possibles.

Atractius de l'escalada esportiva

1. Les ocasions per millorar el nivell i la tècnica són més probables a una escalada amb proteccions fixes, on l'escalador es concentra totalment en els moviments, alleujat de tot el material i de la preocupació d'haver de posar cap peça.
2. L'escalada esportiva permet que l'escalador experimenti l'autèntic plaer d'escalar amb la por a la caiguda disminuïda.
3. L'escalada esportiva permet que els escaladors principiants acabats de sortir de les sales indoors s'iniciïn a la roca amb relativa seguretat. Els principiants poden doncs anar ampliant la seva experiència en escalada tradicional, sempre i quant es deixi roca en el seu estat natural per aquesta finalitat.
4. La popularitat de l'escalada esportiva aporta llocs de treball a les zones de muntanya. Beneficiant econòmicament a guardes de refugis i guies, a més d'aquells que normalment ja es beneficien del turisme de muntanya.
5. Diverses organitzacions veuen l'escalada esportiva com una ajuda per assolir els seus objectius, com són els equips de rescat de muntanya, els educadors, els terapeutes i altres col·lectius que la usen com un antídote a les conductes anti-socials, la lluita contra l'obesitat, etc.

Beneficis de l'escalada tradicional

1. Desenvolupament del sentit de la responsabilitat i de la gestió del risc, sobretot en gent jove. "L'escalada amb poques proteccions requereix un especial nivell de responsabilitat de l'escalador per la seva seguretat i la del seu company" (pàg. 5, [To Bolt Or Not To Be](#))
2. La satisfacció personal en cada escalada al haver-hi una gran demanda d'ingeni de l'escalador. Cada acció d'autoprotecció és diferent a l'anterior, exercitant la imaginació en l'ús de recursos limitats. Això inclou l'emplaçament de pitons, encara que el continu desenvolupament dels tascons i dels mecanismes de lleves fa que els pitons s'usin cada vegada menys. Existeix una gran diferència entre clavar un pitó i perforar per posar un parabolts, doncs el pitonar està limitat per la geologia de la roca i a més es preserva l'element d'incertesa. Altres comentaris sobre els pitons es poden trobar al document [To Bolt Or Not To Be](#).
3. L'art de l'autoprotecció porta a l'escalador a una relació més íntima amb la roca. Pel primer de cordada haver de fixar les seves pròpies proteccions, com va escriure l'americà John Long, és "més una prova per l'esperit ... a més d'oferir majors recompenses en termes d'intensitat i perdurabilitat dels records. Els escaladors que s'autolimiten estrictament a fer vies de xapar i seguir (clip-and-go) es priven a sí mateixos del millor que l'escalada pot oferir".

4. Hi ha qui considera que les innovadores noves rutes en estil tradicional són una forma d'art. Això és el que es va veure empès a escriure Duncan Ferguson, un conegut escalador de Colorado, al assabentar-se de que havien equipat amb parabolts una clàssica via de gel: "És natural per la comunitat escaladora de tot el món respectar i celebrar la visió i l'art del primer en pujar, perquè és una reflex tangible del potencial d'aquella persona en aquell moment del temps. És responsabilitat nostre mantenir o deixar de banda aquesta actitud, resultant una excel·lent font d'inspiració o un mirall per la humanitat, o el que és més habitual, totes dues cosses al mateix temps".
5. Aquells amb sensibilitat històrica apreciaran una via clàssica només si continua intacta de parabolts o no ha estat desprestigiada per interessos econòmics ni banalitzada per aquells que no podrien anar a buscar el repte assumit pels audaçs pioners com A.F. Mummery, Ricardo Cassin, Walter Bonatti, André Roche, Max Niedermann, Reinold Messner i Alex Huber, les vies dels quals llueixen com fars per la originalitat de les seves línies i per la puresa del seu estil.

Coexistència i diversitat

Els lectors d'aquest document han de saber que tots els involucrats en la seva redacció escalen tan bé en esportiva com en tradicional. Els autor comparteixen el desig de Dave MacLeod, destacat escalador britànic, expressat al seu blog en motiu del Festival de Cinema de Muntanya de Torelló: "... estem d'acord amb que l'escalada esportiva té un lloc dins de l'esport, però aquesta ha de desenvolupar-se conjuntament i mai a expenses d'altres disciplines."

El valor i la importància, que es dona a l'escalada varia molt d'una persona a una altra. És un fet que no totes les federacions trien escaladors actius per portar les seves organitzacions i molt probablement els que rebin aquesta informació a les federacions seran excursionistes i no escaladors esportius ni tradicionals.

Tot i això la UIAA desitja que els dirigents i administradors de les federacions compreguin la importància d'aquest document i divulguin la informació a tots els seus membres rellevants. Per això l'oficina de la UIAA ajudarà a identificar els destinataris apropiats d'aquest document i a la seva distribució.

L'escalada es nodreix de la diversitat. És crucial que tot el ventall d'estils d'escalada creixi i coexisteixi, i no que només hi hagi una opció disponible.

Hi ha qui escala unes hores al rocòdrom local o qui va escalar a un sector proper després de treballar, o que escala els caps de setmana combinant-ho amb altres esports i activitats d'oci. Aquests escaladors pot ser que no estiguin gaire informats sobre les tradicions de l'escalada i el seu desenvolupament ni del debat que te lloc entre l'esportiva i el "trad".

I a l'altre extrem de l'espectre estan aquells que organitzen tota la seva vida al voltant de l'escalada; influint en la seva vida domèstica i social i en l'elecció de la seva feina. Aquests escaladors senten passió per la direcció de l'activitat ètica ja que la seva vida és escalar. Pat Littlejohn, director de la International School of Mountaineering, manifesta que molts escaladors "han estat silenciats per una insaciable comunitat equipadora que els titlla de retrògrads i reaccionaris."

Està clar que existeix certa preocupació al món de l'escalada sobre l'ús dels parabolts. El recent desequipament al Cerro Torre per escaladors americans i la seva repercussió mediàtica són la prova. Si els escaladors s'aixequessin i diguessin ben fort prou a l'ús indiscriminat de les màquines en les seves zones locals hi hauria molta més roca disponible per l'escalada tradicional.

L'UIAA vol que aquest document doni suport als punts de vista dels escaladors esportius i tradicionals de tot el món que valoren la preservació de roca per l'escalada tradicional, i la veu dels quals sovint no és escoltada o expressada. Aquest document al·lega en favor de tots els escaladors, no només d'una petita part.

El camí a seguir

Amb l'arribada de la broca i els parabolts i l'augment de l'interès per l'escalada esportiva cada cop queda menys roca en estat natural per a l'escalada tradicional. Està acceptat que no qualsevol roca és adequada per escalar protegint-se de manera tradicional; és per això que roques com l'esquist i el calcari van començar a equipar-se per l'esportiva.

El que aquí ens ocupa és la preservació de prou roca que es pugui protegir de forma tradicional, de manera que, en nom de la diversitat, els escaladors segueixin tenint l'opció d'escalar tant vies esportives com tradicionals.

L'únic camí és preservar les parets adequades per practicar l'escalada tradicional en el seu estat natural, tal com ho feien els pioners del passat i com ho faran els escaladors joves del futur. Tal com es va afirmar en la **Declaració del Tirol (2002)**: "*sense perill ni incertesa l'escalada perd l'element que la defineix: l'aventura*".

La UIAA, principalment a través de la **Mountaineering Commission** (MC), però també a través de les **Youth and Access Comissions** està explorant totes les possibilitats per reactivar l'interès i el coneixement de l'escalada tradicional, sobretot en els països en desenvolupament. Per això, ha emprès una sèrie d'iniciatives:

1. La prestació d'assessorament i suport a través de la **Trainig Standards Panel** (Junta de Normes d'Entrenament) de la **Mountaineering Commission** (Comissió de Muntanyisme) és una bona opció, especialment per a aquelles Federacions que consideren perillosa l'escalada tradicional i per tant són reticents a donar-li suport. Hi haurà directrius per ajudar els aperturistes tant en zones d'aventura com en àrees on només hi pot haver escalada esportiva. Això seria especialment beneficiós per a aquelles Federacions on, a causa de l'absència de directrius o d'experiència, s'han creat vies esportives que no són ni segures ni ètiques.
2. La UIAA hauria d'encarregar DVDs i llibres sobre l'escalada tradicional adequats per als països en desenvolupament i per als joves.

3. La UIAA ajuda els escaladors a assistir a trobades internacionals d'escalada tradicional. També es donarà suport i encoratjament a través de formació en campaments juvenils en les àrees que sigui necessari, principalment a través de la Youth Commission.
4. La UIAA buscarà els mitjans perquè els països en desenvolupament puguin obtenir material d'auto-protecció directe dels fabricants. També aportarà finançament per reduir costos sempre que sigui possible.
5. Seria de gran ajuda que cada federació reunís escaladors amb interès en l'escalada tradicional per donar suport a aquesta iniciativa mitjançant la formació d'un comitè independent. Aquest grup s'enriquiria amb la inclusió dels editors locals de guies d'escalada i d'escaladors tradicionals veterans i ben coneguts. Aleshores podria servir fàcilment d'enllaç amb la UIAA a través de la MC per a totes les iniciatives anteriors.
6. La UIAA considera que seria bo connectar amb iniciatives que ja treballen fent front al problema de mantenir la roca sense equipar, com Mountain Wilderness, que ha donat suport a "*keepwild! Climbs*" de Suïssa www.mountainwilderness.org. La UIAA treballarà per donar a conèixer més àmpliament la seva activitat. (Vegeu l'apèndix.)
7. La difusió de la informació és vital. Si el document "Bolt Or Not To Be" ("Perforar o no ser") hagués arribat a més escaladors, sobretot a Federacions que tot just s'estaven introduint en l'escalada, ara hi hauria més oportunitats d'experimentar tots els estils d'escalada. La UIAA farà tot el possible per distribuir àmpliament aquest document revisat i en diversos idiomes. Hi ha molts noms famosos de l'escalada recolzant aquesta nova iniciativa que pretén donar suport a una àmplia distribució d'aquest document revisat.
8. Les polítiques d'actuació rebudes de les Federacions d'escalada que les tenen, són al web de la UIAA, www.theuiaa.org. Un resum acompanya cada declaració perquè siguin més fàcils de llegir i comparar. La UIAA encoratja tots els països a prendre aquestes declaracions com a referència a l'hora de formular o revisar les seves pròpies polítiques sobre equipament fix i escalada tradicional. El BMC, el New Zealand Alpine Club i la FASA d'Argentina, han elaborat documents de gran utilitat per garantir la diversitat i el respecte per la roca i el medi ambient en general. Altres organitzacions d'escalada d'Armènia, Turquia i Catalunya han trobat útils aquestes Recomanacions UIAA per realitzar les seves pròpies recomanacions.
9. Es vol encoratjar les Federacions a que presentin un breu inventari de les seves zones de roca sota les categories de 'natural' o 'equipada' – per conèixer amb més precisió la situació actual. Només llavors es podrà sostenir un debat significatiu sobre quina roca s'hauria de deixar natural i quina és adequada per equipar. Això podria ser d'interès per a les autoritats de parcs nacionals, els especialistes en medi ambient i els organismes de conservació, així com pels escaladors. Algunes federacions d'escalada han decidit que en última instància, l'única solució per preservar la roca natural és estendre una ordre de conservació sobre tot el penya-segat o fins i tot a tota la serralada. Allà on això estigui previst per un comitè d'escalada, un inventari de roca escalable seria una guia útil.
10. Moltes federacions han creat un fons de material per garantir que els bolts desgastats es reemplacin. Seria de gran ajuda que el fons de material treballés en ambdós sentits - no només per assegurar que els bolts estan en bon estat, sinó també per treure els que localment es consensuï que han estat col·locats inadecuadament.

Conclusió

Hi ha, en l'home, una paradoxa fonamental. D'una banda cerca tots els mitjans perquè la seva vida sigui més confortable, segura i previsible. D'altra banda, sap intuïtivament que només prenent riscos i enfrontant-se a la incertesa creixerà, anirà més enllà dels seus límits i arribarà al moment de certesa que el submergirà en les profunditats del desconegut que l'envolta.

L'instint d'aventura, tan profundament arrelat en els últims mil·lennis a mida que l'home evolucionava en l'imprevisible entorn natural, ara es troba generalment inactiu. Només s'expressa de forma artificial: planificant-ho o per casualitat. La roca és un medi on l'escalador concentra la seva atenció, augmentant els seus nivells de sensibilitat i atenció fins a límits extraordinaris, fent aflorar àrees del seu ésser que normalment romanen ocultes.

Hi ha escalades que recordem amb claredat perquè vam sentir com si un raig de llum entrés a les nostres vides. Aquests moments són tant profunds que, encara que només durin uns segons, els recordem amb veneració. Són la raó per la que tot "*committed climber*" prefereix anar de primer que de segon. Són l'essència de l'escalada tradicional arreu del món.

Col·laboradors

De manera especial, Anne Arran (Youth Commission i Membre del Traditional Values Working Group) and Phil Wickens (Mountaineering Commission i Secretari de TVWG) pel seu constant assessorament durant la redacció d'aquesta normativa revisada.

Altres que han contribuït en aquest projecte són: Clare Bond (Access Commission), Jean-Paul Bouquier (FFCAM), Claude Eckhardt (CAF), Peter Farkas (Executive Board), Pierre Humblet (President de la Mountaineering Commission), Steve Long (Trainig Standards Panel), John Arran, Nick Colton, Steve Goodwin, Ed Douglas, Kirsten Schutz, Pat Littlejohn, Roger Payne i Ken Wilson.

Voldria també donar les gràcies a Chris Bonington (GB), Nils Faarlund (N), Alex Huber (D), Voytek Kurtyka (P), Pat Littlejohn (GB), Reinhold Messner (I), Robert Lenzler (AT), Roger Schali (CH), Daniel Silbernagel (CH), Jerry Moffat (GB), Hayden Kennedy (USA) i Rob Wood (CAN) pel seu suport entusiasta al nostre document.

Doug Scott

Mountaineering Commission
Gener de 2014

APÈNDIX

Aquesta és una selecció de comentaris i opinions d'escaladors implicats i grups de pressió. Esperem l'aportació de comentaris d'escaladors joves, que s'inclouran en el lloc web de la UIAA i en futures edicions d'aquest document.

Sir Chris Bonington

"La diferència fonamental entre l'escalada tradicional i l'escalada esportiva, a part de l'eliminació del risc, que és l'essència mateixa del joc, és que en la primera s'accepta la paret tal com és, utilitzant la nostra habilitat i criteri per trobar un camí col·locant les nostres proteccions a les fissures i forats que ja hi ha, per deixar la roca gairebé en l'estat en què l'hem trobada, a banda d'unes poques marques de magnesi i la pèrdua d'una mica d'herba o líquen. L'escalador està en sintonia amb l'entorn, treballant amb ell".

"L'escalador esportiu, d'altra banda, està imposant la seva voluntat sobre l'entorn, escollint una línia, perforant pels parabolts, decidint exactament on van i, evidentment, deixant una instal·lació permanent feta per l'home".

"Com ja s'ha dit, gairebé tots nosaltres hem practicat totes dues formes d'escalada i hi ha arguments a favor d'ambdues. **El repte és trobar la forma en que tots dos estils puguin coexistir** de tal manera que ens permeti seguir compartint l'alegria de l'escalada. Necessitem desesperadament un acord entre els escaladors esportius i els tradicionals sobre quins cingles s'han de deixar en el seu estat original (lliures de parabolts). És alarmant veure quants cingles, sobretot al continent, ja han estat completament perforats".

"En molts sentits, **és una metàfora del que la humanitat està fent a tot el planeta**, i tant si es tracta de la supervivència d'una forma d'escalada o de la pròpia humanitat, hem de trobar un equilibri raonable entre totes aquestes qüestions. És per això que donem suport fermament a aquest informe".

Reinhold Messner

La meua opinió - expressada en els meus darrers llibres - és que l'escalada s'està convertint més i més en un esport. L'escalada tradicional romandrà com una activitat elitista, basada en la tradició de l'activitat i la intel·ligència per respectar la muntanya com a lloc agrest i primitiu, on només haurien d'anar els que estiguin ben preparats. Preservar la nostra visió de la muntanya és una forma de salvar el patrimoni de les muntanyes verges i l'anarquia del món salvatge. Els clubs amb molts socis, com el DAV amb els seus milions de membres, estan pressionant perquè les muntanyes estiguin "preparades per a tothom".

Alex Huber

"L'escalada i l'alpinisme són cada vegada més populars i tenen valors humans importants relacionats amb la natura, l'aventura i l'exploració. Però a causa de la creixent comercialització, aquests valors estan en perill. El turisme i la indústria intenten crear un esport 'segur' a la natura verge, i amb això s'està perdent el respecte per la natura i per la roca en si".

"Bàsicament, l'alpinisme i l'escalada són esports amb una llarga tradició, una forta ètica i uns ideals elevats. La gent sortia per explorar la natura salvatge a les muntanyes dels Alps, que són un dels

últims refugis de la naturalesa pura. **Però el radical "plaisir-bolting" de les darreres dues dècades ha posat a aquesta llarga tradició en perill.** Avui en dia, a les destinacions més populars, l'escalada s'ha convertit en una autopista de parabolts, amb els mateixos estàndards de seguretat que es troben en un rocòdrom".

Pat Littlejohn, ex-vicepresident del Consell Britànic de Muntanyisme

"Estava molt animat l'any passat quan els escaladors d'una reunió del BMC al sud-oest van votar per majoria aclaparadora que els penya-segats de la mar de Cornualla haurien d'estar lliures d'equipament fix. Pot ser que la majoria dels escaladors i alpinistes de tot el món tinguin opinions semblants, però que hagin estat forçats al silenci per una comunitat equipadora voraç i agressiva que els diu que les seves opinions són antiquades i reaccionàries.

"La meua posició és que, en l'escalada, l'impacte mínim hauria de ser la norma i que equipar s'hauria de limitar a determinades zones i penya-segats. **La comunitat escaladora simplement no té dret a impactar en l'entorn natural rocós d'aquesta manera.** Et fa vergonya formar-ne part. Un sector d'esportiva és per a mi gairebé tan estèril i natural com un camp de golf.

"La pregunta crucial és si l'escalada en roca ha de seguir essent un esport d'aventura o no.

Si no és així, llavors perdrà la seva connexió amb el muntanyisme i el seu gran patrimoni. La gent jove que cerca aventura buscarà altres esports a l'aire lliure, com el piragüisme, el surf i el busseig o fins i tot el trekking - tots ells més aventurers que l'escalada esportiva i que tenen més cura de no impactar en el medi ambient.

"Quan vaig aprendre a bussejar a finals de 1970, cada bus portava un ganivet per recollir mostres del fons marí, de record. Avui dia els ganivets estan virtualment fora de la llei i fins i tot es dissuadeix de l'ús dels guants de busseig, per descoratjar la gent de tocar qualsevol tipus de vida marina o els corals. L'espeleologia és un altre esport a l'aire lliure que ha fet neteja. En vaig fer una mica als anys 60 quan utilitzàvem llums de carbur, llençàvem residus de carbur a tot arreu i anàvem on volíem de la cova.

"Fins i tot a finals dels 1970 hi havia gent que feia voladures subterrànies per ampliar coves i passejar-se per on li venia de gust. Avui dia els espeleòlegs tenen una ètica de "impacte mínim" en el qual res no es fa malbé, res queda enrere i la gent segueix rutes específiques a través de grans càmeres per reduir al mínim l'alteració del sòl de la cova.

"L'escalada sembla que s'ha mogut en la direcció oposada i això és una cosa de la que cap escalador pot estar orgullós. Des del moviment "escalada neta" a la dècada de 1970, quan ens vam adonar del mal que fan els pitons a la roca i vam fer un gran esforç a gairebé tot el món per escalar sense deixar equip fix, **hem passat a una situació en què equipem penya-segats i muntanyes a escala industrial.** Els escaladors deixem grans quantitats de metall a la natura mentre esports semblants a l'aire lliure no hi deixen res.

"La trista història del Poi, el principal cingle dels boscos d'arbustos de Kenya, és un bon exemple del problema. L'ètica de l'escalada a Kenya (establerta per gent com Ian Howell, Iain Allen i Andrew Wielochowski, que van fer el primer ascens del Poi), era escalada d'aventura obrint per baix. L'Andrew va obrir la seva via clàssica a la cara est del Poi en aquest estil i va intentar almenys dues línies més, incloent-ne una segona a la cara est.

"Inspirats per la via de l'Andrew, l'Steve Sudstad, en John Barry i jo vam arribar fins a la meitat d'una nova via a la cara nord, escalant també per baix amb equipament natural. Ens vam retirar perquè en John va tenir un accident però la vam acabar l'any següent: Dark Safari, E6, el que possiblement encara és l'ascens d'aventura més difícil d'Àfrica.

"Entre aquestes dues visites, el ja desaparegut Todd Skinner i el seu equip van aconseguir el patrocini de la revista National Geographic i van volar cap al Poi equipats amb un compressor Maestri amb motor de benzina. Van contractar uns 40 portadors per carregar amb tot el seu material fins al cim i en dues setmanes van equipar una via de 20 llargs a l'esquerra de la de l'Andrew, deixant totalment de banda l'ètica local.

Aquesta cara del penya-segat era el pròxim objectiu que jo volia escalar per baix. L'Andrew n'havia pujat 500 peus sense bolts, així que aquestes tàctiques se'm van posar força malament.

"En Todd va comentar que no veia cap necessitat de respectar l'ètica 'd'un grapat d'ex colonials'. Després d'aquest precedent una altra ruta es va obrir equipant des de dalt.

Un parell d'anys més tard, vaig escalar amb un membre d'aquell equip a Gal·les i em va dir que lamentava haver fet la via en aquest estil, però el mal ja està fet i el millor penya-segat d'aventura de Kenya, que tenia potencial per oferir alguns dels millors reptes en escalada d'aventura del món, és ara considerat un blanc legítim per equipar, a causa de les accions d'escaladors patrocinats per empreses que no tenen en compte i fins menyspreen l'ètica establerta i la història del penya-segat.

"El respecte a la roca s'està perdent. La roca s'ha convertit en una mercaderia per ser explotada per a la creació de punts d'escalada esportiva o, pitjor encara, escalades equipades en terreny d'aventura. Teníem un esport amb alts ideals, aventura sense límits, i, en el seu millor moment, harmonia amb l'entorn natural. Ara, l'escalada en roca està en perill real de ser un esport domesticat, basat en un entorn modificat artificialment, lliure de risc i d'aventura - i pràcticament indistingible de l'escalada en una paret artificial "

"Keep Wild! Climbs"

"La campanya d'escalada keepwild! (conservem verge!) de Mountain Wilderness Suïssa va començar el 2001 i la van iniciar muntanyencs interessats i amants del medi ambient de muntanya a causa de la importància creixent dels esports a l'aire lliure als Alps. Al principi, la fundació suïssa Save the Mountains va recolzar la campanya keepwild!, que actualment promociona l'escalada neta.

"keepwild! (www.keepwildclimbs.ch) és un subprojecte que se centra en la promoció de l'escalada neta i la preservació de la integritat de la roca. Els objectius principals són mantenir un equilibri entre l'escalada *plaisir* i l'escalada d'aventura a Suïssa, així com la sensibilització dels escaladors i muntanyencs sobre les conseqüències de perforar i el seu impacte sobre els recursos finits de la roca.

"Donem ple suport als esforços de la UIAA i apreciem l'important treball que en Doug Scott ha fet amb la preparació d'aquest document. Fins ara, **un dels principals problemes als Alps ha estat la comercialització constant, el desenvolupament excessiu i el creixement del turisme** - tots ells són problemes de primer món, que van acompanyats de prosperitat, comoditat i requisits de seguretat creixents.

"En països que tot just comencen a desenvolupar activitats de turisme de muntanya - per exemple, l'escalada - aquesta publicació podria ajudar a prevenir la perforació indiscriminada i l'explotació de zones de muntanya úniques. No obstant això, una condició fonamental per l'acceptació i la

comunicació dins de la comunitat d'escaladors és crear un grup de pressió per a l'escalada d'aventura gran i potent, ben organitzat, que inclogui alpinistes ben coneguts, associacions alpines i clubs d'escalada de tot el món.

"S'han de comunicar els exemples de bones pràctiques en àrees que han aconseguit l'equilibri entre l'escalada *plaisir* i la d'aventura i publicar un manual amb directrius per als primers ascensionistes. Idealment, aquest manual l'haurien de signar alpinistes ben coneguts i primers ascensionistes per que es prengui seriosament. La gent involucrada a escalades keepwild! està molt motivada i farà tot el possible per promoure aquesta publicació de la UIAA i totes les activitats per donar-li suport. "

Martin Scheel

Scheel va escalar la mítica via Supertramp el 1980, que va restaurar l'any 2009 al seu estat original després que hagués estat re-equipada sense consens el 2004 i 2005.

"L'escalada equipada està bé. I per al món alpi d'avui, seria impossible d'imaginar l'escalada lliure sense bolts. Però en realitat és bastant simple: cal deixar que la muntanya tingui una oportunitat. O bé escalada artificial sense bolts o lliure amb bolts només per les reunions! Els que utilitzen bolts per progressar no donen a la roca cap oportunitat i priven les pròximes generacions de les seves possibilitats. És un cul de sac ideològic que ja es va intentar fa dècades. En aquell temps es deia *superdirtissima*, avui en dia es diu *plaisir*.

Daniel Silbernagel, guia de muntanya, autor i editor de les guies d'escalada keepwild! de Suïssa

"En la discussió sobre com s'equipen i mantenen les vies de roca i alpines, o si les rutes s'haurien de deixar en el seu estat original, les consideracions importants no només inclouen la seguretat, sinó també la preservació del caràcter de la ruta. Trobar aquest equilibri sovint exigeix una discussió sofisticada del context.

"Avui dia tenim més possibilitats de protegir bé una via, per nosaltres mateixos i amb seguretat, en comparació amb l'època de les cordes de cànem i les falques de fusta. Alguns 'testimonis històrics', com, per exemple, les cordes fixes que hi ha al Matterhorn o a l'Eiger-Mitteleggigrat s'haurien de deixar en el seu estat actual, encara que si hi deixem les cordes fixes antigues, no se n'hi haurien d'instal·lar de noves. De la mateixa manera que, per exemple, la via Cassin al Piz Badile, avui en dia gairebé no té cap bolt nou.

"En general, les àrees d'escalada esportiva haurien d'estar ben protegides, ja que en aquestes zones, els principiants poden aprendre a escalar de forma segura. Les vies de diversos llargs han de conservar el seu caràcter. Les escalades *plaisir* tenen el seu lloc al costat de l'escalada keepwild!, però les properes generacions haurien de poder descobrir-les totes dues en el futur. En alta muntanya, s'hauria d'equipar amb la màxima moderació.

"Si l'equip fix és necessari, només s'hauria d'instal·lar on la recessió de les glaceres pot conduir a situacions perilloses que no podem protegir d'una altra manera. No totes les vies han de ser accessibles per a tothom. La base per decidir si un ascens és segur hauria de ser la responsabilitat personal, el coneixement i la pròpia capacitat, no la manera com una via està equipada. "

Roger Schäli

"Els Alps tenen una història magnífica en l'escalada, creada per figures grandioses com Anderl Heckmair a la cara nord de l'Eiger. Tant el passat com el futur s'han de tractar amb la màxima cura. La via Heckmair a la cara nord de l'Eiger mereix el màxim respecte.

"La primera ascensió d'aquesta via es va aconseguir, com es feia abans, completament sense bolts, i s'hauria de conservar en el seu estat original. **La via és una obra d'art i l'art normalment no s'ha d'alterar.** Aquestes vies es poden protegir millor amb l'equip actual que abans, però preval l'austeritat.

"En el muntanyisme i l'escalada en roca, la seguretat perfecta que molts esperen no existeix. El company o l'oponent és la muntanya o la roca, i en cas de fallida, no hi ha culpable. No només la capacitat personal i una auto-avaluació realista determinen l'èxit: l'atzar, la sort o la desgràcia també tenen la seva veu en el debat.

"Per al futur, el meu desig és que hi hagi un canvi en la graduació de les rutes d'escalada i muntanyisme. No només el grau de dificultat ha de determinar si el meu rendiment és excepcional, sinó també l'exposició d'una ruta, igual que a Gran Bretanya. **Als Alps, s'ha descuidat greument la classificació de l'exposició de l'escalada.**

"Quin sentit té comunicar el grau de dificultat quan sovint, la major exigència en realitat es troba en l'acumulació d'intents. Des del principi, els escaladors joves, els principiants i els escaladors que obren vies han d'entendre què significa escalar el mateix grau de dificultat en diferents graus d'exposició. A més, s'han d'adonar que un gran rendiment no només queda demostrat pel grau de dificultat, sinó també a través de l'ascensió de vies d'escalada compromeses, netes i d'aventura. Hem d'establir una cultura de la E-graduació entre els escaladors joves. Necessitem l'ajuda dels autors de guies d'escalada, clubs, grans associacions i figures destacades de l'escalada.

Robert Renzler, coautor del document de la UIAA 1998 "Perforar o no ser".

"L'escalada d'aventura i l'esportiva es poden portar bé, sempre que es respectin les fronteres i les diferències es reconeixin i es tinguin en compte. La llibertat en l'alpinisme i l'escalada comença amb l'elecció d'una via i acaba amb l'exigència de que tot ha de ser possible per a tothom. Hem de escollir els nostres objectius d'acord a les nostres capacitats i no adaptar les muntanyes a les nostres mancances.

"Hi ha prou espai per a les dues formes d'activitat, però **mai hem d'oblidar que l'escalada és intrínsecament una interacció mental i física satisfactòria amb la natura.** El respecte per la natura i la preservació de la mateixa podria arribar a ser el valor més important en el nostre esport. Les recomanacions i directrius establertes en el document són un bon compromís per a la futura coexistència de l'escalada d'aventura i l'escalada esportiva. Valoro molt el treball de'n Doug i la UIAA per assolir una política d'equipament sostenible. En cas de dubte, no perforar.

'Perforar o no ser' encara és una declaració de política molt vàlida i està disponible a http://www.theuiaa.org/upload_area/files/1/to_bolt_or_not_to_bolt.pdf

Voytek Kurtyka

"Dono la benvinguda a aquest document de la UIAA que intenta analitzar l'assalt brutal que avança sense fre sobre la roca natural. L'escalada esportiva s'està desenvolupant amb intensitat aterridora. Està envaint i canviant dues esferes precioses de les que tradicionalment formem part. Totes dues esferes són essencials per a la supervivència de la comunitat d'escaladors. La primera, possiblement la que m'afecta més personalment, és la roca natural. La segona és la tradició i els valors de l'escalada d'aventura.

La destrucció de la roca

"L'escalada esportiva m'ofereix la millor diversió de la meua vida. Jo ho faig dues vegades per setmana, però cada vegada se m'espatlla l'alegria perquè puc sentir com una part essencial del meu cos - la roca - és violada. Entre els escaladors hi ha la convicció profundament arrelada de que som especials. **Creiem practicar un art noble. Absurdament, estem orgullosos del nostre amor per la natura.** Però cada vegada que sento aquesta part essencial de mi agredida em pregunto si no som bàrbars.

"Gairebé ningú sembla adonar-se de la magnitud de la destrucció. Donem per fet que la roca natural és de la nostra propietat i podem perforar-la, escampar-la, triturar-la, violar-la com vulguem. Els escaladors tracten el seu terreny de joc de la forma més invasiva i abusiva. Però així i tot jo ho faig dos cops per setmana! És simplement preciós. És una bona fugida de la vida estressant.

"Estem convertint la part més atractiva de la natura en una plaga d'acer com picades de verola. En les tres darreres dècades, la roca a les zones populars s'ha polit, com uns banys públics. Estic perplex de que encara no estengui la SIDA. Què en quedarà d'aquesta roca d'aquí a cent anys?

No tinc cap dubte que tard o d'hora l'atenció del públic se centrarà en la massacre que hem fet i s'ens prohibirà acostar-nos a la roca natural per sempre.

"Us asseguro que el meu sentiment de pèrdua no és una il·lusió, de manera que l'aparició d'un dictador que pensi el mateix, que senti un dolor semblant, és només qüestió de temps. La idea perversa d'establir una fundació per prohibir l'accés a la roca natural em volta pel cap. Bé, no exactament pel cap, més aviat pel cor, perquè al cap planejo amb ganes abusar de la meua roca fins a tres cops per setmana. No puc evitar-ho, això és un joc realment encantador.

La tradició de l'aventura

"L'escalada esportiva ha fet avançar el nivell l'escalada en uns quants graus. N'estem orgullosos. Els escaladors esportius adoren els graus. A Polònia es diuen *dígits*. El *dígit* és Déu, el *dígit* ho és tot. Però crec que l'escalada reduïda a només al grau és degradant. El veritable art comença on expressa inefabilitat. El *dígit* és un ninot castrat que només expressa la resistència de la matèria. Els escaladors addictes al *dígit* no s'adonen el noble art de l'ascensió no treballa sobre la resistència de la matèria, sinó en el dolor interior. No queda rastre de perill i por veritables, ni una ombra del sofriment que neteja les nostres ments ni la frustració de la indecisió creativa en encarar el desconegut, que obre la porta a l'infern o al cel.

"Però què redimonis, jo estic tramant com fer-ho tres vegades per setmana. I confesso humilment que aquesta diversió supera regularment els reptes de l'aventura, més difícils. Els escaladors esportius reclamen que la seva escalada és més humana perquè és més segura, però crec que és menys humana perquè no implica perill. Quin és el sentit d'una ascensió, si no és superar-se un mateix? Quan la por real és substituïda per una por de broma, l'escalada es redueix a un joc".

La solució? Jardins d'agulles

"Entenc la bona voluntat d'un document objectiu de la UIAA cercant la coexistència de l'escalada esportiva i la d'aventura. No seria intel·ligent en aquests temps estressants prohibir als escaladors esportius l'accés a la roca natural. Però, de nou, em pregunto, què passarà d'aquí a un temps? L'escalada esportiva és una cosa tan bona que no em sorprendria que tard o d'hora es convertís en un esport de masses. El número u en tot el món. I després què?"

"Estic molt espantat. En els últims cinc anys a Polònia el nombre d'escaladors esportius probablement s'ha triplicat. Tard o d'hora l'opinió pública deixarà d'exercir el paper d'un espectador benivolent davant de tota aquesta destrucció. També és terriblement trist veure l'escalada d'aventura en retirada.

"Probablement arribarà el moment de revisar les normes d'evolució de l'escalada esportiva. Em pregunto quants escaladors esportius de veritat necessiten roca natural? Pot ser que molts d'ells en realitat prefereixin fer el seu entrenament habitual en una pared artificial, en comptes de la roca natural.

"Aquí una solució temptadora ve a la ment. L'èxit, la comoditat i utilitat dels rocòdroms suggereix una alternativa. Hem de popularitzar els rocòdroms a l'aire lliure. Imagineu altes agulles de formigó creixent per les ciutats! Imagineu aquestes torres dissenyades per un bon artista, plantades als jardins de la ciutat, acompanyades artísticament de roques, estanys i arbres en harmonia. Imagineu un enorme i exquisit jardí japonès de roca.

"Sostres artísticament instal·lats, desploms i diedres s'adaptarien als requisits geomètrics i tècnics més exigents de l'escalada esportiva millor que la pedra natural. Els jardins d'agulles també satisfarien els gustos estètics més sofisticats - i tot això dins dels límits de la ciutat.

"La qüestió són els diners. Però en una era plena d'autopistes i ponts de formigó no sembla que estigui fora del nostre abast. Jo esperaria una contribució important en subvencions dels fons de protecció ambiental. Després de tot, els jardins d'agulles crearien una nova era en el paisatgisme modern. Ja tenim jardins de flors, jardins d'aigua i jardins de roca... per què no crear un nou capítol en el disseny de paisatge: Jardins d'agulles!"

"Igual que els estadis, es convertirien en punts de referència, motiu l'orgull de cada ciutat i comunitat. No em sorprendria que els jardins d'agulles es convertissin, igual que els estadis d'altres esports, en punt de mira per a demostracions públiques d'escalada esportiva, deixant la obsoleta roca natural en l'oblit. De veritat que no m'importaria!"

"Aquest és l'astut raonament d'una persona confusa que té problemes per distingir entre la seva culpa i els seus somnis. "

Nils Faarlund - *conwayor** noruec de l'eco-filosofia i l'alpinisme com a *Friluftsliv* (estil de vida a l'aire lliure)

(* Con: Junts, Way: El camí viatjat - una persona responsable de l'aprenentatge situat en un grup en moviment)

"Hi ha qui considera obrir noves vies a l'estil tradicional com una forma d'art"
Doug Scott: "Els beneficis de l'escalada d'aventura".

"Sóc partidari d'aquesta forma d'entendre els valors i les pràctiques tradicionals en el muntanyisme. És una branca de l'art de la terra - **Steep-land art** - en què l'art de trobar una via, tal com han demostrat escaladors com Hans Duelfer, és l'art de l'exploració personal amb la possibilitat d'experimentar una gran alegria. La manera en què l'alpinista respon a cada canvi de la muntanya mentre es mou sobre la roca, de vegades decorada amb neu i gel, és un art *serendípic*.

(* *Serendipia*: L'art de trobar la resposta a preguntes gràcies a la casualitat com relata el conte de fades persa: *Els tres prínceps de Serendip*).

"Viatjar i viure en terreny muntanyós ha estat part de la vida quotidiana al llarg dels segles. El muntanyisme va ser i segueix sent vist per molts com un passatemps inútil. No obstant això, avui en dia hi ha recerques en neurociència que ajuden a explicar el misteri de per què la pràctica del muntanyisme a l'estil tradicional és tan alegre i gratificant. Com a éssers humans naixem bàsicament interessats en descobrir, disposats a enfrontar desafiaments, interessats en desenvolupar-nos i progressar. Descobrir solucions per trobar camí d'una manera respectuosa en un món de patrons complexos, aprofundint en el caràcter lliure de les muntanyes, és realment gratificant - el goig sublim de l'experiència. Dominar l'art de l'alpinisme també deixa records preciosos i duradors, que enriqueixen les nostres vides - i obre una porta a la proximitat i l'amistat amb la natura.

"A principis del segle XXI, quan les conseqüències per al nostre planeta causades per les pràctiques devastadores de la Modernitat es van fer evidents (veieu Al Gore, 2006), es planteja la qüestió: *La expansió de les activitats a l'aire lliure - per exemple, l'escalada - en el futur seguirà sent part dels problemes que enfrontem?* És hora d'un canvi del nostre patró de pensament! Cal que perforem la muntanya fins a la sotmetre-la, i portar-la al 'nostre' nivell? Els muntanyencs haurien de prendre el lideratge a les poderoses forces comercials, que estan convertint les muntanyes en *companys de combat*, en un *producte* - degradant tant les muntanyes com l'art del muntanyisme. La tradició noruega del *friluftsliv* es podria prendre com a font d'inspiració, per portar-nos a una comprensió i unes pràctiques que estan amenaçades. No es tracta d'una activitat o un esport. Pertany a les arts.

"Fer alpinisme a l'estil *friluftsliv* és l'art de la identificació amb la natura: No deixar rastre, no fer soroll i fer art de la terra a la teva manera d'acord a la teva experiència! *No hi ha un camí cap a l'amistat amb la Natura, l'amistat amb la Natura és el camí.*

Jerry Moffat, Scheffield, UK, març de 2013

Ningú discuteix que en determinats tipus de roca les expansions són necessàries. La majoria de les meves millors experiències viscudes escalant han sigut en vies d'escalada esportiva de dificultat a França. Si es proposés que aquestes vies fossin desequipades de ben segur que hi hauria un gran trasbals.

Obviament en altres tipus de roca i en determinades zones, ni les expansions ni els pitons no haurien d'usar-se, per preservar l'escalada tradicional i l'autoprotecció. Una de les grandeses de l'escalada és la seva varietat: vies segures, vies exposades, bulder, alpinisme, etc.

Una expansió col·locada en el lloc equivocat i a la paret equivocada no només va en detriment de l'experiència viscuda, sinó que a més fa de reclam, provocant que s'hi instal·lin més al seu voltant. S'haurien de marcar certes pautes per preservar la tradició i la història de l'escalada. Escalar de primer una via neta, pujant mentre emplaces les peces, és una experiència veritablement memorable i l'oportunitat de viure-la cal que sigui decididament preservada.

Hayden Kennedy, març de 2013

Estic d'acord amb les afirmacions fetes en el document. Per mi l'ús raonable de les expansions no està malament i m'agrada l'escalada esportiva per la seva naturalesa purament física. Quan dic ús "raonable" de les expansions em refereixo allà on és completament impossible protegir-se amb assegurances recuperables. No es pot traslladar a les muntanyes ni a determinades àrees d'escalada tradicional la ètica aplicada en els sectors d'escalada esportiva. Si les parets són de calcari desplomats, l'ús d'expansions és completament acceptable en la meua opinió. Però quan es traslladen aquestes ètiques a llocs com Yosemite o Patagònia, és quan apareixen els problemes. La gent ha d'entendre l'ampli espectre de l'escalada. Com el búlder i l'alpinisme, que pertanyen els dos al món de l'escalada però que tenen un munt de diferències ètiques. Avui en dia, l'escalada esportiva és tant popular que l'escalada tradicional ha quedat molt minoritzada. Per mi el principal problema no són els parabolts a la roca, sinó que és l'actitud que ha calat a les ments. Cal respectar per l'escalada tradicional i la seva ètica. Tinc la sort d'haver crescut envoltat d'aquests valors a través de la meua família, però molts escaladors s'introdueixen en l'escalada a través dels rocòdroms. No vull dir que això sigui dolent, però el concepte del mestre o mentor s'està perdent. Per mi aquests són els problemes que semblen veritablement més preocupants, ja que la qüestió de les expansions sempre estarà en debat, però una cosa molt diferent és l'actitud que prenem. Tu què penses? Jo només estic pensant en veu alta...

Rob Wood

EN DEFENSA DELS VALORS DE L'ESCALADA TRADICIONAL

La principal diferència entre l'escalada esportiva i l'escalada tradicional rau en la naturalesa de les assegurances implicades. Quan l'escalador tradicional va de primer, crea les seves pròpies proteccions, mentre que l'esportiu s'assegura en proteccions fixes creades per algú altre. És clar que tots dos experimenten un grau d'incertesa en la efectivitat final d'aquestes en el cas d'una possible caiguda.

Però el fet diferencial és que l'escalador tradicional amb la seva autosuficiència exercita la capacitat de decisió i de responsabilitat, i guanya recursos, paradoxalment, assolint un nivell potencial de seguretat addicional i una profunda i satisfactòria recompensa. Aquest fenomen desvetlla en definitiva el misteri pel qual les persones escalen muntanyes: pel coneixement interior.

Mitjançant l'acceptació directa del risc, la por i la incertesa, l'escalador tradicional, lluny d'evitar-les, experimenta intensament l'anomenat *síndrome de lluita o fugida (fight or flight)*, el fonamental mecanisme de supervivència. Així com l'adrenalina està relacionada amb l'augment de la capacitat física, les endorfines afavoreixen l'òptima percepció de l'entorn. La combinació de concentració profunda i compromís, indueix a un estat de la ment que transcendeix a la condicionada i egoista concepció comú de la realitat, i entra en ressonància directa amb la veritable naturalesa de la realitat, la dels camps energètics vibratoris de les muntanyes, inclosa la gravetat.

Aquest sentiment de sintonia i unitat amb les muntanyes, també anomenat “Natural High” (èxtasi natural), per molt fugaç que sigui, deixa un durador i significatiu sentiment de realització interior, que ens desvetlla la veritable naturalesa de la realitat, molt allunyada de la concepció egocèntrica en la qual hem estat educats. I això pot arribar a ser addictiu.

Més informació a <http://www.theuiaa.org>